

Lars Løkke Rasmussens tale ved Moderaternes årsmøde

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Udenrigsminister

Dato

25. marts 2023

Sted

DGI Huset, Vejle

Omstændigheder

Talen er transskriberet af Danske Taler.

Tak skal I have.

Kære alle sammen.

Hvor er det dejligt at se jer alle sammen her i Vejle. ”...” Igen, har jeg lyst til at tilføje. For hvor er det dejligt at kunne sige igen.

Vores parti er ikke engang fyldt et år, men vi har allerede fået skabt vores første tradition; at mødes til årsmøde her i Vejle.

Denne weekend fylder SVM-regeringen 100 dage. De to andre partier i regeringen, de har tilsammen i omegnen af 300 år på bagen. Vi har ikke engang 10 måneder.

For så kort tid er det siden, vi var her sidst og for første gang, for jo at udplante en lille spire fra det frø, der blev sået den 8. januar 2021 i det politiske mødested ”...” til det store politiske vildnis, for der at lade det blomstre i konkurrence med alle de andre partier.

For at stifte Moderaterne med det klare og udtalte mål at bryde blokpolitikens tomgang, der alt for ofte blokerer for en nødvendig fornyelse af vores fælles samfund.

For at fremtvinge en situation, hvor ansvarlige og bredt tænkende partier på midten orienterer sig mod hinanden fremfor at lade sig binde og dirigere af

yderliggående kræfter på hver deres banehalvdel. Partier – I kender dem godt –, som kun tænker på enkeltsager, som indtager populære synspunkter og som kun foreslår nemme løsninger på komplicerede problemstillinger.

For at trække speed og tempo ud af politik, for at sætte det lange lys på.

For at erstatte snuoplysninger, symbolpolitik, [med] gennemtænkte politiske forslag, der gør en reel forskel. Og for at sikre at det her fantastiske samfund ”...”, der ikke er perfekt, ”...” men nok det bedste i verden, ”...” ikke bare holder vores tid ud, men også står der stærkt og levedygtigt, når mine ufødte børnebørns tid kommer.

Et Danmark, der også til den tid, er et af verdens rigeste samfund. Et Danmark, der også til den tid, er et af verdens frieste, rimeligste – og målt på chancer og muligheder, mest lige samfund.

Et Danmark, der har knækket den grønne kode og skabt balance mellem bæredygtighed og velstand, frigjort sig fra fossile brændsler og vist hele verden, at vi kan undgå klimakatastrofen og samtidig leve et liv, hvor hele klodens befolkning kan gå mætte i seng, tænde lyset, når det er mørkt, varme deres bolig, når det er koldt, og køle den af, når det er ulideligt varmt.

Et Danmark hvor danskerne, både dem, der har været her i mange generationer, og dem, der siden har valgt os til, føler sig som ét folk. Som medborgere. Ikke bare individer – ”mig, mig, mig” –, men som del af et fællesskab – ”dig, mig, vi, os”. Ikke påtvunget, men ægte følt.

Og dengang vi var her sidst for 10 måneder siden, der sagde jeg: hvis danskerne vil betros den medvind, der skal til for at vi kan komme i Folketinget med det antal mandater placeret det rigtige sted, der kan bryde op i det her, så har vi i dag skrevet danmarkshistorie.

Og ved I hvad – for at citere en anden tidligere statsminister – vi gjorde det.

”...”

Og jeg ved godt, at mange allerede er videre – meget videre. Meningsmålinger, popularitetsmålinger, personsager, hvad sker der efter det næste valg – altså det

der valg, der ligger godt 3 et halvt år ude i fremtiden.

For et par dage siden, der var der en journalist, der spurgte mig, om det ikke er et nederlag, at vi ikke har fået nedlagt regionerne. ”...” Come on. ”...” Vågn op. ”...” Vi har været her i 100 dage.

Og på de 100 dage har vi blandt andet lavet en aftale om en akutplan for sygehusene, sådan som vi foreslog det i valgkampen. Vi har lavet en aftale om inflationshjælp. Vi har lavet en Ukraine-fond på 7 milliarder. Og lige om lidt nedsætter vi en sundhedsstrukturkommission, der helt uden forhåndsbindinger, får et blankt papir og ét år til at komme med gennemtænkte bud på hvordan vi organiserer et sammenhængende sundhedsvæsen for fremtiden.

Og det er ikke fordi, jeg ikke forstår utålmodigheden – det gør jeg da sådan set godt, jeg kan også godt selv blive utålmodig. Jeg kan også sådan nogle dage sådan have lyst til at trylle alt om i et splitsekund, men det er jo ikke derfor, vi er her.

Altså vi, Moderaterne, vi er jo i dansk politik blandt andet for at tage tempoet ud. For at give tid til eftertanke, for at være sikre på, at de løsninger vi laver, de virker i den virkelige virkelighed.

Fordi det er vigtigt, at man tænker sig om, før man handler. Vigtigt at bruge den nødvendige tid på at gennemarbejde de tiltag vi som regeringsparti, skal lægge navn og stemmer til.

Og helt ærlig, så må vi også godt bruge dagen i dag til lige at dvæle lidt ved det vi sammen har udredet. Jeg er i hvert fald ”...” umådelig stolt. Og jeg er også umådelig taknemmelig.

Stolt over, at vi for godt 2 år siden midt i et coronanedlukket Danmark, skabte et digitalt mødested for mere end 15.000 danskere, der gerne ville diskutere politik med nuancer, med respekt for det gode argument, med respekt for erfaringen, fagligheden, kompleksiteten, frigjort af sådan nogle firkantede ideologiske opfattelser.

Jeg er stolt over alle jer, der tog skridtet videre og som turde, sammen med mig, træde ud på isen før den var bundfrossen og havde fuld bæreevne. Turde sætte jer selv på spil.

Troede på, at det man kalder almindelige mennesker med noget på hjerte, har en berettigelse i det politiske miljø, der jo ellers er overbefolket med mennesker, for hvem politik er en fra barnsben indlært profession.

Stolt over alle jer bød jer til. Som gik lilla. Som gik på gader og stræder. Som for første gang kravlede op i en lygtepæl i et fuldstændig kaotisk, ukoordineret, iværksætterkaos, fik vores discount *Forandring fra midten*-valgkampagne til at ligne noget, der så meget mere strømlinet og meget dyrere ud end det var.

” ... ”

Da vi var her sidst, så var det uden en krone på lommen. Det var på fuldstændig bar bund, og vi var dømt ude af de fleste. ”Gassen er gået af ballonen”, sagde kommentatorerne.

I dag, mindre end et år senere, ja så er vi Folketingets tredjestørste parti. 16 medlemmer og et regeringsbærende parti, 5 ministre.

Jeg kender godt loven, og den skal man holde. Jeg kender også godt janteloven, den må man gerne bryde. Vi må godt tro, at vi er nogen. For vi har bevist, vi kunne.

Man skal mere end 50 år tilbage for at finde et nystiftet parti, der har gjort sin entré i Folketinget med større styrke end Moderaterne gjorde i november.

Og det er jeg oprigtig stolt af. Det skal I også være stolte af. Tusind Tak. I skrev danmarkshistorien.

” ... ”

Men vi gjorde det jo ikke alene. Det lykkedes jo kun, fordi danskerne hjalp os med det. 327.699 danskere stemte på hos ved folketingsvalget. I København blev vi det største ikke-røde parti. Det fylder mig med taknemmelighed og det giver, hvis jeg skal være helt ærlig, appetit på mere.

” ... ”

Og det er det, jeg egentlig gerne vil tale lidt mere om her i dag – hvad skal vi bruge det til? Hvordan forvalter vi den tillid danskerne har givet os? Hvordan kommer vi videre? Lad mig starte med [det] landspolitiske.

Vi fik jo den brede henover-midten-regering vi gik til valg på. Vi gik til valg på det. Ikke som et fravalg, men et tilvalg. Men jo heller ikke som det endegyldige mål i sig selv, for sådan har vi aldrig set på det, men som et middel. Et middel til forandring. For vi er jo ikke et vejet gennemsnit af de andre. Vi er ikke sådan, det mener de, og det mener de og vi lægger det sammen og dividerer med 2 og her har vi Moderaterne. Vi står her i egen ret med en ambition om at lægge arm med fremtidens udfordringer, og det er det vi nu skal kaste al vores energi i.

I oktober sidste år, da stod jeg sammen med Rosa Eriksen og Monika Rubin og holdt et pressemøde om Moderaternes planer for sundhedsområdet. Rosa, Monika og jeg, vi har mødt hinanden på nettet. ”...” Altså i det politiske mødested. Og kort tid efter, der stod vi så der og præsenterede vores todelte redningsplan for det danske sundhedsvæsen.

Først en akutplan for at tage hånd om de allermest akutte problemer – aflyste operationer, [ende] lange ventelister, et alt for presset sundhedspersonale –, for at stoppe, i virkeligheden, den nedadgående, negative spiral. Eller hvis man skulle blive i sygehusterminologien, for at stoppe blødningerne, og få stabiliseret patienten, så man kan sætte ind med den egentlige behandling og gøre patienten rask igen.

Det var vores tanke. En akutplan, den har vi fået. Og lige om lidt tager vi så fat på den store opgave, som det er at nyindrette sundhedsvæsenet for fremtiden.

Vi skal tage et effektivt livtag ved den geografiske ulighed. Vi skal skabe sammenhæng, så patienterne ikke på en eller anden underlig måde forsvinder i en bermudatrekant mellem sygehus, kommune og egen læge.

Vi skal lave meget mere plads til sundhedsfaglighed og sundhedsfaglig ledelse og mindre til administration. Til gengæld skal vi gribe alle de nye muligheder som teknologi giver for at sætte patienten i centrum. En af de største succeser på sundhedsområdet i Danmark, det var kræftpakkerne, for snart mange år siden, som gav cancer status af akut sygdom. Og som sikrede hurtig behandling til kræftpatienterne. Og som flyttede dansk kræftbehandling fra et bundniveau op

på internationalt niveau. Det er noget, vi kan være stolte over.

Men så i torsdags måtte sundhedsministeren indkalde regionerne til hastemøde om kræftbehandling, fordi mere end 200 patienter med tarmkræft har ventet alt for længe på en operation. Og se det viser med al tydelighed, at vi er i alvorlig risiko for at tabe de gode resultater, vi har opnået. Og det vil Moderaterne ikke acceptere.

For hvis der er noget, der kendetegner et moderne velfærdssamfund, så er det netop et sundhedsvæsen, hvor vi uanset hvem vi er, og hvor vi bor, har adgang til en behandling af høj standard, som vi kan føle os trygge ved. Og sådan et sundhedsvæsen får vi ikke, hvis ikke vi tør forandre. Og det tør Moderaterne godt.

Og heldigvis har vi nu en regering, der tør viske tavlen ren. Som tør tænke nyt og tænke forfra. Så vi er i gang. Jeg kan ikke love hvor det ender. Jeg kan ikke love at det ender præcis sådan som vi gik til valg på. Men det jeg kan love jer, det er at jeg personligt indestår for, at målsætningerne på sundhedsområdet bliver fulgt til dørs. For det er en mærkesag for os i Moderaterne.

” ... ”

På klimaområdet, der er udfordringerne også kendte.

Hvis ikke vi får styr på det globale CO₂-aftryk, så giver vi ikke bare en fattigere klode videre til vores børn og børnebørn. Så kommer vi også til at give en meget farligere klode videre til vores børn og børnebørn.

Med flere, hyppigere naturkatastrofer. Med krige om knappe ressourcer. Med klimaflygtninge. Det er skræmmende, men der er heldigvis også et andet perspektiv.

Nu har jeg jo været en del ude og rejse på det sidste. Til belastning for klimaet – 16 rejser, 36 rejsedage, 11 lande på de første 100 dage. Men man bliver også lidt klog af det. Så jeg rejser videre.

” ... ”

Og helt ærlig, jeg møder mennesker derude, som jo drømmer om at leve et liv, som vi gør det her, og som i stigende grad også får mulighed for det. De vil sådan set også gerne have, at der kommer el ud af stikkontakterne. At man kan tænde lyset i mørket. At der er moderne transport.

Det drømmer de om, og det skal de selvfølgelig have mulighed for. Og det skal de vel og mærke have på en måde, hvor der ikke skabes de samme overgreb på naturen, på den velstandsrejse som de nu skal ud på, som vi skabte, da vi selv tog den.

Det er en kæmpe, kæmpe global opgave. Og den kan vi ikke løse i Danmark – ikke alene –, men vi kan gøre vores del. Ved sætte et forbillede for resten af verden. Og ved at sætte os i spidsen for at drive Europas grønne omstilling, fordi vi har forudsætningerne for at kunne forsyne vores europæiske naboer med store mængder grøn strøm fra vindmøller.

Vi har arealerne på havet. Vi har kompetencerne. Og nu har vi i den nye regering sat os de mest ambitiøse klimamål nogensinde.

Så nu handler det ikke om at sætte flere mål. Nu handler det om at indfri dem. Nu handler det om at levere. Det skal vores klimaminister, det skal regeringen levere på.

Vi kan jo se tilbage på nogle lidt sådan [ambivalente] uger, kan man sige, fordi vi fik endnu en klimarapport, der maler et absolut dystert billede – det mest dystre vi nogensinde har set. Vi vidste det egentlig godt i forvejen – det er jo ikke opmuntrende. Men vi har også lige lagret den første CO₂ i Nordsøen. Steder hvor vi tidligere pumpede sort olie op – og gas –, der lagrer vi nu CO₂.

Helt konkret bidrag til at løse klimakrisen. Og helt ærlig, det er der sikkert ikke rigtig nogen af os, der havde forestillet os for år tilbage, hvis vi var bleven spurgt. Altså at vi kan lagre CO₂ i undergrunden.

Og det er jo noget af det, der fylder mig med en vis optimisme. At der ligger løsninger derude, som vi endnu ikke har kunne forestille os. Det gør der. Det kan godt lade sig gøre, det skal kunne lade sig gøre.

Og det gælder også i landbruget. For der er ingen vej udenom at omstille og

modernisere landbruget. Og det kan vi også godt. Der er en del, der ikke rigtig tør tale om det. Altså behovet for at landbruget skal forny sig, men det tør vi godt.

For vi kan lige så godt se i øjnene alle sammen, hvad det er for udfordringer, vi står med, og se og få det løst.

Jeg har stor respekt for de landmænd, der er lidt bekymrede for den kommende forandring, men hvis vi griber den med forståelse for hinanden og hvis vi inddrager erhvervene – sådan som vi foreslog det i valgkampen, med en visionsplan for dansk landbrug, som regering nu tager hul på –, så er jeg sikker på, at vi kan skabe et grønt dansk fødevarerhverv, som branchen også kan se sig selv i.

Regeringen har som sagt sat sig de mest ambitiøse klimamål nogensinde. Vi skal ikke bare være CO₂-neutrale, vi skal gå i minus – altså yde et positivt bidrag til, at udviklingen går den rigtige vej. Så nu handler det ikke om at sætte sig flere mål – det handler om at indfri dem, vi har sat. Det er tid til at sætte i gang.

Med en massiv udbygning af havvind, med en flyafgift – som vi foreslog det i valgkampen –, med hurtigere udfasning af gas til opvarmning, med firedobling og udbygning af den vedvarende energi på land, med Power-to-X. Så vores klimaminister har få travlt, og det er kun godt, for vi skal se at komme i mål.

” ... ”

Og vi står ikke kun med en klimaudfordring. Efter Ukraine-krigen, der står vi også med en forsyningskrise. Og svaret på begge dele, det er jo grøn energi og energibesparelser.

Europa skal se at komme af med russisk gas. Europa skal til at steppe op og udbygge med grøn energi og skabe fremtidens grønne brændsler til skibe og fly. Det er jo det, der er perspektivet; det er jo et fantastisk perspektiv.

Og hvis der er noget, vi alle med uhyggelig stor kraft har lært på det seneste år, så er det, at klimapolitik og grøn omstilling også er sikkerhedspolitik.

Det er en dum idé at gøre sig afhængige af andre. Og det er specielt en dum idé

at gøre sig afhængige af de forkerte. Vi skal kunne klare os selv, sammen med vores venner.

Verden er forandret efter Ruslands invasion af Ukraine. Det er jo en begivenhed, vi vil se tilbage på fuldstændig på samme måde, som vi så tilbage på murens fald i 89, angrebet på World Trade Center i 2001. Det her det kommer til at påvirke vores samfund i årtier frem. Det gør det.

Jeg tror der er mange, der har sådan et billede af at lige om lidt går det væk. Og hvor er det godt vi kan støtte Ukraine, og vi har gjort det massivt, men vi har jo ikke rigtig mærket det, for ret beset har vi jo sådan set bare taget penge op af kassen.

Men det kommer til at blive ved os en årrække frem; at vi skal udbygge vores forsvar, at vi skal investere mere i det. At vi skal prioritere det op mod alt muligt andet, vi også gerne vil. Og derfor er det så godt, at danskerne har engageret sig her. Politisk, foreninger, virksomheder, private mennesker; alle har støttet op. Og det skal vi fortsætte med.

For ukrainerne de kæmper ikke bare deres egen kamp, de kæmper vores kamp; vores kamp for frihed. En frihed som vi måske i virkeligheden er kommet til at tage lidt for givet. Anden verdenskrig, murens fald, Maidan-pladsen i Kiev. Altså hele mit liv det har være fremskridt, på fremskridt, på fremskridt.

De baltiske lande blomstrede op efter murens fald. Det har været enormt opløftende at være vidne til; at besøge de lande, da muren faldt. Bevidne deres fattigdom og så se hvor moderne samfund, de er blevet. Og i det lys så er det jo helt ufatteligt svært at fatte, at der findes nogen, der vil rulle historien tilbage. Men det er der altså, nogen der vil.

Og det vi skal huske hinanden på, det er, at historien gentager sig, hvis vi ikke lærer af den. Og det er vores opgave at bestemme dens kurs, det ansvar bærer vi alle. Vi må ikke blive træt af krigen, før ukrainerne gør. Det må vi bare ikke.

” ... ”

For et par år siden, da satte jeg mig i en autocamper og kørte lidt rundt i landet, for sådan at lade mig inspirere og prøve at få en fornemmelse af, hvad er

danskerne for nogen.

Jeg mødte mange gode mennesker. Blandt andet en – i forhold til mig selv – lidt yngre fyr oppe i Aalborg, jeg drak en kop kaffe med. Og jeg noterede i min egen dagbog bagefter: mon jeg lige har mødt en folketingskandidat? ”...” Ja det havde jeg; Mohammad Rona.

Det kan godt betale sig at rejse lidt rundt og tale med folk. Og nu rejser jeg så verden rundt, og det lærer man også af. Man lærer af begge dele; store, små problemer, nære og fjerne. Og i virkeligheden også hvordan det fjerne betyder mere og mere for det nære. Det er godt at få lidt horisont på.

Når vi for eksempel dernede i Indien taler om: ”*India has the scales, Denmark has the skills*”. Og så man lige kommer i tanke om at de uddanner 1 million ingeniører om året. Så tænker man, lige om lidt har de nok også the skills, så måske vi skal steppe lidt op.

Og man kan godt lade sig inspirere derude. Jeg ved godt, at det sådan tit bliver omtalt som det der med de bonede gulve, og normalt bliver der også dækket sådan nogenlunde pænt op, når man kommer. Men kaffen smager jo ikke så anderledes.

Og politikerne – uanset om de er fra USA eller Finland eller Tyskland eller Indien eller hvor de er fra – de er i virkeligheden ikke så forskellige fra os.

Ligesom herhjemme, så er de alle sammen ret meget optagede af at gøre verden bedre. Først og fremmest at gøre verden bedre for deres egne borgere.

Og de møder mig oftest med et åbent og nysgerrigt sind, ”*hvordan gør I i Danmark?*”, og jeg forsøger at møde dem på samme måde, for der er meget vi kan lære.

I Holland for eksempel, der har en sygeplejerske revolutioneret ældreplejen. Og hvordan gjorde han så lige det? Ja han gik i gang med fuldstændig at gennemtænkte den måde ældreplejen var bygget op på. I stedet for sådan oppefra og ned, så tænkte han det nedefra og op. Bam bām – det lyder jo banalt, men det var det han gjorde.

Og til at starte med der forsøgte han sig med så lidt ledelse som overhovedet muligt. Rykkede ansvar ud til plejepersonalet, involverede familier og naboer i plejen. Og det lyder næsten så banalt, at man har svært ved at forstå, at det skulle være udtryk for stor nytænkning; altså at man hjælper hinanden.

At man hjælper hinanden, uden at overlade hele ansvaret til systemet. At man tager sin nabo med, når man går ned og handler, eller tager varer med hjem til naboen på vejen.

Og ja, man kan finde masser af udfordringer her, man kan stille masser af spørgsmål – kan man virkelig involvere en nabo i plejen? Hvilken del af plejen kan de administrere? De må jo ikke give medicin. Kan man have tillid til, at plejepersonalet udfører deres opgaver godt nok, hvis kontrollen bliver minimeret?

Man kan stille alle mulige spørgsmål, men ”...” der er ingen tvivl om, at der er et kæmpe uforløst potentiale i at slippe friheden løs.

” ... ”

Et kæmpe uforløst potentiale i at stole mere på det enkelte menneske – både den ansatte og borgeren. På at turde tale op i stedet for at tale ned.

Og det er det potentiale, vi nu skal forløse, men vi skal huske én ting ”...”. Når vi slipper friheden løs, så skal vi lade ansvaret følge med, for ellers bliver frihed til ansvarsfrihed.

Så når regeringen om lidt sætter gang i en frisættelse af den offentlige sektor. Med ældreområdet som spydspids – vi har en moderat minister på området –, så er det det, der bliver fokus.

Vi skal decentralisere. Ja, ved Gud skal vi decentralisere. Vi skal flytte frihed og ansvar væk fra Christiansborg, men for os i Moderaterne er decentraliseringens endemål ikke borgmesterens skrivebord, ”...” men den enkelte borgernære institution; medarbejderne, borgerne.

Det var derfor vi gik til valg på en nærhedsreform. Med et helt konkret og ret gennemtænkt ønske om at give de borgernære institutioner – børnehaven,

skolen, plejehjemmet – nogle frihedsgrader, som om de var private, uden at gøre dem private.

Jeg kan jo ikke vide, om vi kommer i mål med det en til en. Det kan jeg ikke vide. Men jeg ved, at vi i virkeligheden nok for første gang har en regering, der er enige om at træde et skridt tilbage [...] og se med friske øjne på den måde vi driver tingene. Og som grundlæggende erkender, at vi ikke bare kan forlænge nutiden ind i fremtiden med brædder.

For hvis vi gør det ”...” – undlader at træffe beslutninger, der tager ind, at befolkningssammensætningen ændrer sig, at der bliver flere ældre og mange af dem har stor købekraft, de gerne vil af med –, så træffer vi også en beslutning.

Og det vil være en beslutning, som over en generation kommer til at forvandle vores unikke, universelle velfærdssamfund til et Danmark, hvor danskere er opdelt i et A- og B-hold.

For der vil være dem, der i alderdommen har stor købekraft eller har været med i den rigtige pensionskasse, ”...” og som kan efterspørge de attraktive tilbud, og så vil der være de andre, som må lade sig spise af.

Så vil nogle have råd til at gå i skræddersyet og andre skal gå i stangtøj. Så får vi et A-og B-Danmark, og så smuldrer selve sammenhængskraften i vores samfund.

Den forståelse – at det hele ikke bare kan løses med flere ekstra penge, at det hele ikke bare kan løses med flere ekstra ansatte, fordi de er der ikke –, det er en ny og grundlæggende erkendelse, som den her regering har og som vi deler.

Og det er vigtigt; det er ikke nogen bagatel. Vi er enige om, hvad det er for en udfordring, vi har foran, og nu skal vi sammen – fordomsfrit og åbent – finde vejen frem til at løse det. Det er en vigtig ting. Vi har vores idéer, og vi glæder os helt vildt til at komme i gang; hele folketingsgruppen, hele ministerholdet.

Så i virkeligheden, så skal vi jo glæde os over, at den analyse det her parti er skabt på, nemlig det at få fat i en ambition og bare tænke, det holder vores tid ud. Det at turde tænke frit og anderledes. Det ikke at lade sig binde af blå eller røde standardvar, privatisere det hele og skabe frit valg eller monopolisere det hele og give det offentlige flere penge. Men at ting kan blandes. Vi skal glæde os over, at

den analyse nu er trængt ind på Christiansborg, og den deles af en regering, som har et flertal, men jo også en ambition om at række videre ud. Det gode argument tæller.

Det er også min egen personlige oplevelse efter 100 dage i den her regering. Og derfor vil jeg også gerne sende en hilsen.

” ... ”

For mig personligt, må jeg jo ærligt sige, at den her sådan analyse af, at det ville være klogt, hvis blå og røde partier gik sammen, den har jeg haft en del år. Men det er jo sådan en systemisk analyse. Og jeg ville lyve, hvis jeg ikke sagde, at jeg har da været en lille smule i tvivl om, hvordan jeg lige sådan personligt, kunne [finde] ind i det der. Altså, hvordan er det egentlig at træde ind i sådan et rum og prøve at løse nogle problemer, med nogen man altid bare har peget fingre ad?

Og I kan tro det eller lade være, men der er skabt et rum og en stemning, hvor de her 3 partier arbejder sammen, fordi vi tror på det her projekt. Og hvor vi lytter til hinanden. Og hvor det ikke bare er mandaternes logik, men argumentets logik, der tæller.

Og derfor vil jeg gerne sende en hilsen med tak for godt samarbejde til Mette og til Jakob og til Troels, til Venstre og Socialdemokratiet. Det synes jeg, vi skal gøre her.

” ... ”

Jeg har talt om en del, men jo ikke det hele. Man kunne tale om meget mere, man kunne tale om behovet for at give vores iværksættere langt bedre vilkår, så flere bider sig fast, så flere får lov at vokse til store virksomheder, så vi får flere børsnoteringer i Danmark.

Jeg kunne have talt om værdighed. Om hvordan vores medborgerskabsbegreb skal bruges til at sikre, at dem der ikke lige passer ned i kasserne – dem på coronacamping eller på Vesterbro –, de får værdigheden tilbage i deres liv. Vi er gået lidt i gang, vi har forbedret det sociale frikort, men der skal jo gøres meget mere.

Jeg kunne tale om den kæmpe udfordring vi har med unges mistrivsel. Hvordan får vi skabt en fremtid, hvor vi som mennesker også er måske en lille smule mere robuste?

Jeg kunne have talt om de mere end 40.000 unge, der har svært ved at vinde fodfæste ”...” og som hverken får ungdomsuddannelse eller arbejde og dermed ikke den stabilitet i tilværelsen, der skal til for at få det gode liv.

Jeg kunne have talt om, hvordan vi har brug for at nytænkte vores skoler og ungdomsuddannelser, sådan at alle ikke bare drøner ud af den motorvej, der fører direkte ind i gymnasiet. Fordi man kører forbi alle de kringlede biveje, der kunne føre én et andet sted hen, så vi får skabt noget større ligeværdighed. Så flere vælger en erhvervsuddannelse. En faglig uddannelse.

Der er mange ting, jeg kunne have talt om, men jeg har også lovet at holde tiden, og vi er først lige begyndt.

Men det jeg gerne vil sige, det er at vi 18, der nu sidder i folketingsgruppen, ”...” vi kan ikke tale det her færdigt. Vi kan ikke løse alle de udfordringer, som vi ser for os. Det kan regeringen heller ikke. Det kan det samlede danske folketing heller ikke.

Alt det som vi moderater gerne vil gribe ud efter, gribe fat i. Alt det, der definerer, om det her land også er Danmark om 30 år – med samlingskraft, med tillid mellem mennesker –, det kan ikke håndteres fra Christiansborg. Og det er én af grundene til, at vi nu skal hæve vores ambitionsniveau fra at være et landsparti til at være et parti, der også griber ud efter europaparlamentet og ikke mindst de danske kommuner. Moderaterne skal være et kommunalt parti.

” ... ”

Og derfor bruger vi i dag på at snakke med hinanden, fejre de resultater, vi har opnået indtil nu. Og så skal vi tilbage i arbejdstøjet.

Og de næste 2 måneder der tager jeg selv en tur rundt i landet for at mødes med jer medlemmer – og forhåbentlig kommer der flere til –, for at drøfte Moderaternes kommende politik, både kommunalt og regionalt, fordi det der kendetegner vores parti, det er at idéer vokser nedefra. Sådan er det. Blomster

skyder nedefra.

Sundhedsområdet, som jeg var inde på, det er jo et godt, konkret eksempel på det. Altså den fantastiske kraft, der ligger i at der er 15.000 mennesker, der melder sig ind og vi har et webinar, der handler om sundhed. Og så holder vi et digitalt møde, hvor der så er 150-200 med en særlig interesse, der mødes. Og så er der pludselig 25 af dem, som har en særlig, særlig, særlig interesse, som så taler videre med Monika for bordenden. Og formulerer en politik i to trin; akutplan, nedlæggelse af regioner, strukturreform. Og nu er vi måske ved at være der. Det er jo en fantastisk styrke, og den styrke skal vi bygge videre på.

Fordi uanset at rammerne for en omstilling af det danske samfund skabes på Christiansborg, så er det jo ude i kommunerne de skal udfyldes.

Så derfor glæder jeg mig til at komme ud. Jeg er ikke i tvivl om at Moderaterne kan gøre en afgørende positiv forskel i landets kommuner. Så vi er på vej, men vi er bestemt ikke i mål.

Nu tager vi ud i landet. Nu tager vi ud i verden. Vi har allerede opnået rigtig meget – skabt grundlaget for forandringer –, men vi stopper ikke her. For det, der er vores ambition, det er at blive en blivende stemme i dansk politik, som til alle tider vil argumentere for forandring fra midten.

Tak for ordet og godt årsmøde.

Kilde

dr.dk/drtv

Kildetype

Transskription

Tags

Moderaterne, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-lokke-rasmussens-tale-ved-moderaternes-arsmode>